

Σκηναί τοῦ νεανικοῦ βίου

ἔν' ἄσπρο κρίνο μὲ σπαθί.
Κι' ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ μπορέσῃ
ς αὐτὴν ἔμπρὸς ν' ἀντισταθῇ.

Τὴν κόρη σου, ποῦν' ἔκει πίσω,
νὰ ἰδῶ ἐπεθύμησα πολύ.
Γλυκὰ γλυκὰ νὰ τὴν φιλήσω,
νὰ τῆς εἰπῶ ὦρα καλή.

Ἐν' ἀλογάκι ἐγὼ ταγίζω
ἀπ' τοὺς ἀνέμους πρὸ γοργό,
κουφὰ κουφὰ σὲ τὸ δανεῖζω,
τὴν βρίσκεις, κ' εἴμ' αἰτία γῶ.

Γοργὰ πετιέται αὐτὸς ἔς τὴ σέλα,
κεντᾶ καὶ φεύγει μὲ σπουδή.
Ἄντιο, στρίγγλα, κατσιθέλα,
ἔχεις ὀλόμαυρο παιδί.

Ἐ τὰ νύχια μου ἂν σὲ εἶχ' ἀκόμα,
καθὼς σὲ εἶχα στὸ βουνό,
δὲν θὰ σοῦ ξέφευγε ἀπ' τὸ στόμα,
παιδί πῶς ἔχω μελανό.

Σηκώνει κούτσουρ' ἀπ' τὸ χῶμα,
τὰ δένδρα μὲ ὀργή βαρᾶ.
Οἱ κορυφές των σειοῦντ' ἀκόμα
κι' ὅλα τὰ φύλλα τὰ χλωρὰ.

Καὶ τώρα τὸ ἐξῆς Νορβηγικόν, ἐν ᾧ βλέπομεν
πρώτην φοράν καὶ τὴν ἐπιβδὸν τῶν βαλλισμάτων
τούτων :

Τὴν μητέρα ἢ Χριστούλα πολύ καλοπιάνει,
ἓνα βούχο τοῦ Ἀσθγιορν μονάχα νὰ κἀνῃ.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Καλὴν ἢ μαυάχα ἀπόκρισι δίνει,
νὰ κόψῃ τὸ βούχο ἔπως ἤθελ' ἔκεινη.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Ἐ τὴν τράπεζα ἀπάνω τὸ φόρεμ' ἀπλώνει,
τροχναφύλλα, κρίνους αὐτοῦ μπιμπιλώνει.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Κ' ἔκει γύρω γύρω ἔς τὴν κάθε μασχάλη
καράβι καὶ κῦμ' ἀφρισμένο τοῦ βάλλει.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Ἐ κάθε μανίκι ἔχει ἢ κόρη ζομπλιάσει
τὰ πρὸ καλὰ λάφια, ποῦ τρέχουν ἔς τὰ δάση.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Κατόπι κεντάει ἔς τὰ δυὸ τὰ πλευρά του.
τὴν πρὸ ἔμορφη κόρη, ποῦ βρίσκει δωκάτου.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Καὶ βάλλει κατόπι ἐπάνω ἔς τὰ στήθη,
ὁ νῖος μὲ τὴ νέα τὸ πῶς ἐφιλήθη.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Κατόπι ἔς τ' ἀδέρφι της λέγει μιὰ λέξι :
ἔς τὸν Ἀσθγιορν μὲ τούτο τὸ βούχο νὰ τρέξῃ.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Τὸ πῶς θὲς νὰ πάγω, Χριστούλα, εἰπέ μου,
αὐτὸν δὲν τὸν εἶδα ὡς τώρα ποτὲ μου !
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Ἐκεῖ ἔς τῶν ἀγώνων τὸ στάδιο πᾶνε,
ὁ Ἀσθγιορν αὐτοῦ μέσ' ἔς τὴ μέση του θᾶναι.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Τὴν ἄρπα θὰ παίξῃ νὰ παίρῃ νὰ δίδῃ,
καὶ θὰ γῆ ὁ Ἀσθγιορν χρυσὸ δαχτυλίδι.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Πᾶρε Ἀσθγιορν τὸ φόρεμ' αὐτὸ ἂν σὲ μέλῃ,
ἢ ἀδελφῆ μου ἢ Χριστούλα σ' ἔσένα τὸ στέλλει.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Πολλοὶ τρέξαν κοντὰ νὰ τὸ ἰδοῦνε,
τὰ σειρίτια του ὅλα ὀλόχρυσα ποῦναι.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Γεῖα ἔς τὰ χέρια καὶ γεῖα ἔς τὰ δάχτυλα ἔκεινα,
ποῦ κεντῆσαν δωπέρα τὰ βόδα τὰ κρίνα.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Μιὰ ἀπάντησι πρέπει νὰ πῆς ἔς τὴν παρθένο,
εἰς τοὺς γάμους μου νᾶρθῇ πολὺ τὴν προσμένω.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Θέλει νᾶλθῃ ἔς τὸ γάμο μου πὲς τῆς νὰ μένῃ,
κεῖν' ἢ ἴδια ἢ ὠραία νουφούλα θὰ γένῃ.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.

Ἄλλα δῶρα τοῦ δίδει ἔς αὐτὴ νὰ πηγαίνῃ,
καὶ καρφίτσες χρυσὲς κι' ὀλόχρυσο χτένι.
Τὸν Ἔδιγγ τραβᾶει ἢ καρδιά της.
(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ἐπὶ Ἑρρ. Μόργερ, κατὰ μετάφρ. Ἐ. Δ. Ροῖδου

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΛΛΟΤΙΝΟΣ

Ἡ πλήρης εὐλικρινείας καὶ εὐθυμίας γεροντικῆ
αὐτῆ πολυλογία ἐσυγκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Ὀκτα-
βίου, τοῦ ὁποῦ τὴν ἀπάντησιν ἐφαίνετο περιμέ-
νων ὁ γείτων του μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας, ἐκπέμ-
ψας ἐπιφώνημα χαρᾶς, ἅμα ἤκουσεν ὅτι ἔγεινε δε-
κτὴ ἢ πρότασίς του.

Ὁ Ὀκτάβιος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποδειχθῆ ὁ
δρόμος, κατέβη τὴν κλίμακά του, ἀνέβη τὴν πρὸς
ἀριστερὰν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ κ. Ἄλλο-
τινοῦ, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν εὐμένειαν καὶ
οἰκειότητα, πολὺ μᾶλλον ὡς ἀρχαῖον φίλον παρὰ ὡς
νέον γινώριμον.

— Περιμείνατέ με μίαν στιγμὴν, εἶπε προσκαλῶν
αὐτὸν νὰ καθίσῃ, πηγαίνω νὰ στολισθῶ ὀλίγον καὶ
ἀμέσως ἐπιστρέφω.

— Ἐλπίζω, Κύριε, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος, ὅτι δὲν
λαμβάνετε τὸν κόπον τούτον ἐξ αἰτίας μου.

— Ὅχι βέβαια, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς ἑορτῆς καὶ
ἐκτὸς τούτου διότι φορῶ στολὴν μαγεῖρου, ἐπρόσθεσε
δεικνύων τὴν ἄσπρην του ποδιάν. Ἀπὸ τὸ πρῶν
καταγίνομαι νὰ ἐτοιμάσω τὸ μικρόν μου συμπόσιον,
τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἐξαιρετικόν. Εἶμαι λαίμαργος καὶ
υἱὸς φαγάδων, ὡς ὀνομάζουσι εἰς τὴν πατρίδα μου
Βουργόννην τοὺς ἀγαπῶνται νὰ καλοζῶσιν. Ἐτρεμα
μήπως ἀναγκασθῶ νὰ φάγω μόνος ὅσα ἐμαγεῖρευσα,
ὅταν μὲ ἤλθην ἢ καλὴ ἰδέα νὰ σᾶς προσκαλέσω.
Περιμείνατε ὀλίγον, σᾶς ἐτοιμάζω μίαν ἐκπληξίν.

Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσετε ὅταν ἐπιστρέψω. Πιθανόν εἶναι νὰ σᾶς φαίνωμαι ὀλίγον ζωηρός, ἄς εἴπωμεν καὶ τρελλός διὰ τὴν ἡλικίαν μου. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν εἶμαι ξαναμωραμένος, καὶ τὸ σπουδαῖον ὅτι δὲν φορῶ οὔτε ψεύτικα μαλλιά, οὔτε ψεύτικα δόντια οὔτε ὀμματοῦάλια. Τὸ κρασί μου εἶναι καλόν, τὰ ποτήρια μου μεγάλα καὶ θὰ διασκεδάσωμεν.» Ταῦτα λέγων ἀπεσύρθη εἰς τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον.

Περιμένων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἤρχισεν ὁ Ὀκτάβιος νὰ ἐξετάξῃ τὰ περὶ αὐτόν. Ἡ αἴθουσα ἦτο ἀρκετὰ κομψή, μὲ τοίχους ἐστρωμένους διὰ χαρτίου ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ἐπιπλα ἄλλης ἐποχῆς. Τὸ ὕψος τῶν ἀνακλίντρων καὶ τῶν θρονίων ἐκόσμου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐρωτικά σκηναὶ ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ Βουσέ καὶ εἰδύλλια τοῦ Οὐατώ, ποιμένες καὶ παιμενίδες, κομψαὶ καλύβαι, ἀνθισμένοι λειμῶνες, ταινιστολιστὰ ἀρνία, Δάφνιδες καὶ Χλόαι καὶ ὁ λοιπὸς χαριτόβρυτος ποιμενικὸς κόσμος. Ὑπεράνω τῆς ἐστίας ὑπῆρχε κάτοπτρον, ἐντὸς πλαισίου πελεκητοῦ καὶ πλησίον τούτου ἄλλο μικρότερον πλαίσιον, περιέχον κίτρινον ἐκ τῆς πολυκαιρίας φύλλον περγαμηνῆς, φέρον τὴν μεγάλην αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα κάτωθεν διπλώματος ἱππότου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ τὸ παράσημον τοῦ τάγματος ἀνηρητημένον δι' ἐρυθρὰς ταινίας. Ἐκατέρωθεν τοῦ πλαισίου διεκρίνοντο δύο ἐπωμίδες μαυρισμένα ὑπὸ τῆς πυρίτιδος, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ τιμητικὴ σπάθη, τῆς ὁποίας ἡ λεπίς εἶμεν ἀστράφει εἰς τὰς ναπολεοντείους μάχας. Πλὴν τοῦ τροπαίου τούτου ἐκόσμου τοὺς τοίχους ἐρωτοπολεμικαὶ εἰκόνες τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ τὸ πάτωμα ἐκάλυπτε εὐμορφος τάπης, παριστάνων τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Μετὰ δεκάλεπτον περίπου ἀπουσίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ οἰκοδεσπότης, τὸν ὁποῖον ἐδυσκολεύθη τῷ ὄντι ὁ Ὀκτάβιος ν' ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ νέον αὐτοῦ ἔνδυμα, τὸ πληρέστατα δικαιολογοῦν τοὺς ἐπονομάσαντας ἀλλοτινὸν τὸν γέροντα ἐκεῖνον, τὸν ἀρεσκόμενον νὰ φορῇ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν πιθανῶς τοῦ τελευταίου συρμοῦ πρὸ ἐξήκοντα τούλαχιστον ἐτῶν. Ἡ στολὴ ὅμως ἐκεῖνη δὲν ἦτο ἡ τῶν Μαρκεσιῶν τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ἐ', ἀλλ' ἡ ἐορτάσιμος τῶν τότε εὐκαταστάτων χωρικῶν. Τὰ κυριώτατα αὐτῆς συστατικὰ ἦσαν ἔνδυμα μάλλινον καστανόχρουν, περισκελίδες ἀπὸ βελούδου βαθυπράσινον, λευκὸν ἐσωκάρδιον, πολύπτυχον ὑποκάμισον συνεχόμενον εἰς τὸν τράχηλον διὰ πόρπης ἀργυρᾶς, λαϊμοδέτης κεντητός, κνημίδες ῥαβδωταὶ καὶ ἄλυσος ὀρολογίου μὲ κροτάλια σειόμενα ἐπὶ τῆς κοιλίας. Εἰς ταῦτα εἶχε προστεθῆ εὐμορφὴ ἀνθοδέσμη περασμένη εἰς τὴν κομβιοδόχην.

— Δὲν σᾶς ἔλεγα, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης προχωρῶν μὲ ζωηρότητα νεανικὴν, ὅτι θὰ δυσκολευθῆτε νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε ἀφ' οὗ στολίσθηκα; Τὸ ἔνδυμα τοῦτο τῆς νεότητός μου δὲν φορῶ τώρα παρὰ μίαν ἡμέραν τὸν χρόνον, τὴν τῶν γενεθλίων μου. Βλέπω ὅτι γελᾶτε, ἀλλ' ἐγὼ ὅταν ἐνδύωμαι αὐτὴν τὴν στολὴν νομίζω ὅτι ἠλλαξά δέρμα ὡς τὰ φεῖδια, ὅτι αἱ τρίχες μου ἔγειναν καὶ πάλιν ξανθαί.»

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον λέγων ταῦτα, διότι ἡ φωνή, τὸ βράδισμα καὶ τὸ βλέμμα του ἐφαίνοντο εἰκοσασετῆ.

— Ἄς ὑπάγωμεν τώρα νὰ γευματίσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἀλλοτινός. Τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένον, ὅλα ἔτοιμα καὶ πρόχειρα, διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ σηκωνώμεθα συχνά. Ἄλλοτε εἶχα ὑπηρετρίαν νέαν καὶ εὐμορφὴν, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ μὲ γλωσσεύουν, καὶ ὅταν ἀπαντοῦσαν εἰς τὴν κλίμακα τὴν πτωχὴν κόρην τῆς ἔλεγον ἀνοησίας. Μίαν ἡμέραν ἔτυχε νὰ τὰς ἀκούσω καὶ ἐλυπήθην πολὺ, διότι ἦσαν ὅλα ψεύματα. Ἡ νέα ἐκεῖνη ἦτο φρονιμωτάτη, καὶ ὅμως ἠναγκάσθη χάριν τῆς ὑπολήψεώς της νὰ τὴν διώξω, ἀφοῦ τῆς ἐπλήρωσα μισθὸν ὀλοκλήρου ἔτους ἀντὶ τριμηνίας. Ἐπειτα ἐπροτίμησα νὰ μείνω μόνος παρὰ νὰ πάρω γραίαν ὑπηρετρίαν.

— Τώρα κάθισε ἐδῶ, ἐπρόσθεσε δεικνύων εἰς τὸν Ὀκτάβιον θέσιν ἀντικρῦ τοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε παρατεθῆ ὀρεκτικώτατον γεῦμα — καὶ ἄς πῖωμεν εἰς τὴν παρούσάν σου καὶ τὴν παρελθούσάν μου νεότητα ποτήριον τοῦ συνομηλικίου μου τούτου οἴνου τῆς Βουργόννης. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὀκτάβιος.

— Καὶ ἐγὼ . . . ἀλλὰ κάλλιον εἶναι νὰ μὲ ὀνομάξῃς ὡς ὅλος ὁ κόσμος γέρον Ἀλλοτινόν. Καὶ ἡ ἐρωμένη σου πῶς ὀνομάζεται, διὰ νὰ πῖωμεν εἰς τὴν ὑγείαν της;

— Δὲν ἔχω ἐρωμένην, ἀπήντησεν ὁ Ὀκτάβιος μετὰ τινος συστολῆς.

— Τί λέγεις; ἠρώτησε σταυροκοπούμενος ὁ κ. Ἀλλοτινός, εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;

Ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία ὀμοιάζει συνήθως μετὰ τὴν αὐγὴν θερινῆς ἡμέρας. Ὡς τὸ μικρὸν πτηνόν, πρὶν πρωτανοίξῃ τὰ πτερά του, κύπτει εἰς τὴν ἄκραν τῆς φωλεᾶς του διὰ νὰ χαιρετήσῃ μὲ φαιδρὸν ἄσμα τὴν ἀνατέλλουσαν ἀκτίνα, οὕτω καὶ ὁ νεανίσκος αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του πλήρη μελωδημάτων καὶ τὰ χεῖλη του πρόθυμα νὰ ὑμνήσωσι τῆς νεότητος τὴν ἀνατολήν. Τοιοῦτος ὅμως δὲν ἦτο ὁ Ὀκτάβιος, ὁ κατὰ τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην τοῦ βίου ὥραν καταδιωχθεὶς ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς τύχης. Ἐτὴν ἀνατολήν τῆς νεότητός του ἐπεσκίαζεν ὀμίχλη τόσον σκοτεινὴ, ὥστε προθύμως θὰ ἐδέχετο νὰ μεταβῆ ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ἐλπίδων εἰς τὴν τῶν ἀναμνήσεων. Συμπληρώσας ἤδη τὸ εἰκοστὸν ἔτος, ὄχι μόνον οὐδεμίαν εἶχε γευθῆ ἀλλ' οὐδὲ κἂν ὄνειρευθῆ τῆς ἡλικίας του ἡδονῆν. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὴν ἀμηχανίαν του, ὅταν ἠρωτήθη πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐρωμένη του. Πολὺ ὅμως μεγαλειτέρα ἦτο ἡ ἀπορία τοῦ γέροντος φίλου του, ὅταν ἤκουσεν ὅτι δὲν ἔχει.

— Μὲ περιπαίζεις, εἶπεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ διηγήθῃ ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν του διὰ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ὠμίλει σπουδαίως.

— Ἀλλὰ τότε τί τὴν κάμνεις τὴν νεότητά σου;

— Εἶμαι πτωχός, ἀπήντησεν ὁ Ὀκτάβιος, πρέπει ν' ἀσφαλίσω τὸ μέλλον καὶ ἔχω καθήκον νὰ ἐργασθῶ.

— Τὸ πρῶτον καθήκον τῶν νέων εἶναι νὰ χαιρώνται τὴν νεότητά των καὶ ὁ ἔρως ἡ πρώτη αὐτῶν

ἀρετή. Ἐγὼ ὑπῆρξα πολὺ ἐνάρετος καὶ διὰ τοῦτο ἔγω ἤσυχην τὴν συνειδήσιν μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀλλοτινός.

Τὰ τοιαῦτα πρωτάκουστα εἰς αὐτὸν διδάγματα ἐσκανδάλισαν κάπως τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις ἠγέρθη ὡς ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἠσύχασε, ἀγαπητέ μου, εἶπε μειδιῶν ὁ οἰκοδεσπότης. Δὲν εἶμαι ὁ Σατανᾶς, ἀλλὰ καλὸν γερόντιον. Δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃς ἂν εὕρισκω κάπως παράδοξον ν' ἀπατηθῶμεν καὶ οἱ δύο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν περὶ τοῦ χαρακτήρός μας. Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔλεγεσ ὅτι ζῆς ἀπολύτως μόνος, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν ἐκ φόβου μὴ σὲ φέρῃ εἰς πειρασμόν. Μόνον μαζί μου ἐδέχθησ νὰ σχετισθῆς, καὶ τὴν προτίμησιν ταύτην χρεωστῶ βεβαίως εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Μὲ ὑπέλαβες ὡς πωλητὴν γεροντικῆς σοφίας, ὡς ἀναμασητὴν ἠθικῶν παραγγελημάτων, καὶ ὡς τοιοῦτον μ' ἐθεώρησες κατάλληλον σύντροφόν σου. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγελάσθησ καὶ ἐγώ. Ὅταν σὲ πρωτοεἶδα ἐσυλλογίσθησ με πολλὴν μου χαρὰν ὅτι εἶσαι νέος, καὶ ὡς τοιοῦτος θ' ἀγαπᾶς νὰ διασκεδάζῃς. ὅτι θὰ φέρνεις ὥραιās περιστεράς εἰς τὸν περιστερῶνά σου — καὶ ἐδείκνυε τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀκτάβιου — ὅτι θὰ τὰς βλέπω καὶ θὰ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου. Ὅταν ἀπόψε σ' ἐπροσκάλεσα νὰ συμφάγωμεν, ὑπελόγιζα ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα θὰ μοῦ διηγηθῆς τοὺς ἔρωτάς σου καὶ θὰ μὲ δώσεις ἀφορμὴν νὰ σοῦ διηγηθῶ κ' ἐγὼ τὰ νεανικά μου. Ἀλλὰ τῶρα βλέπω ὅτι ἐγελάσθημεν καὶ οἱ δύο. Ὁ νέος εἶμαι ἐγώ, καὶ σὺ ὁ ἀσπρομάλλης. Τοῦτο μ' ἔρχεται κάπως ἀπροσδόκητον, εἶπε παρατηρῶν τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις εἶχεν ὄρεξιν νὰ γελάσῃ.

— Ὁμολόγησε, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρων κτυπῶν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὅτι ἤρχισες νὰ μὲ φοβῆσαι, ὅτι μὲ υποθέτεις γεροπαρалуμένος ἢ τοῦλάχιστον ξαναμωραμένον. Ἐνδέχεται νὰ ἦμαι τρελλός, ἀλλὰ τὴν γλυκυτάτην αὐτὴν τρέλλαν παρακαλῶ τὸν Θεόν νὰ μὲ τὴν ἀφίσῃ ἕως τὴν ὑστερινὴν μου ἡμέραν, διότι μὲ κάμνει εὐτυχῆ χωρὶς νὰ ζημιῶνῃ κανένα. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι λόγος νὰ παύσωμεν νὰ πίνωμεν, ἐπρόσθεσεν ἐκπωματίζων δευτέραν φιάλην καὶ γεμίζων τὰ ποτήρια.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐζήτηε πρό τινος ὥρας πρόφασιν ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἡ διεγερθεῖσα περιέργειά του τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ καὶ νὰ δεχθῆ τὸ προσφερόμενον ποτήριον.

— Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κρασί τοῦ τόπου μου, ἔλεγεν ὁ γέρων, ἐθάπτισα τὸν πρῶτόν μου ἔρωτα. Ὅταν τὸ καταπίνω μὲ φαίνεται ὅτι βυθίζεται ἡ καρδιά μου εἰς λουτρόν νεότητος! Σὺ δέ, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μὲ διηγηθῆς; Ἀλλὰ καὶ ποῦ θὰ τὸ εὕρισκεις, ἀφοῦ ζῆς εἰς τὴν τρύπαν σου μονάχος ὡς ἀρκοῦδι. Τοῦτο δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου. Εἶναι ὡς νὰ εἶχα γείτονα καλόγηρον. Δὲν κάμνεις καλά, νέε μου φίλε, ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ.

— Ὁ Θεὸς θὰ μὲ τιμωρήσῃ! εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος. Τί κακὸν ἔκαμα;

— Θὰ ἔχανα τὸν κόπον μου, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ σὲ τὸ ἐξηγήσω, ἀπήντησεν ὁ γέρων. Δὲν θὰ μ' ἐνοουῶσες, ἀφοῦ δὲν πιστεύεις εἰς τὸ εὐαγγέλιόν μου,

τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις εἶναι τίμιον εὐαγγέλιον, ἀφοῦ διδάσκει τὴν εὐτυχίαν, ὅπου εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς. Ἀλλ' εἶσαι μόνον εἰκοσαετής. Ἐμεινες πολὺ ὀπίσω, ἀλλ' εἴμπορεῖς ἀκόμη νὰ φωτισθῆς. Τὸ κατ' ἐμὲ σκοπεύω νὰ μετοικήσω. Αὐτὸ τὸ σπῆτι μὲ κάμνει νὰ μελαγχολῶ. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σκύψω εἰς τὸ παράθυρον χωρὶς ν' ἀντικρύσω γεροντικὸν πρόσωπον. Ἠλπίζα ὅτι θὰ μὲ ἀπεζημιῶνεν ἡ νεότης σου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦτο ἠπατώμην. Θὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ πολλοὶ φοιτηταί. Πηγαίνω συχνὰ νὰ περιπατήσω εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα: ἀναβαίνω εἰς τὰς οἰκίας μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἐνοικιάσω δωμάτιον, ἐμβαίνω παντοῦ, τὰ βλέπω καὶ τὰ ἀκούω ὅλα. Τί ὥραϊα κορίτσια! Πόση εὐθυμία καὶ πόσον φαίνονται ὅλοι εὐτυχεῖς! Τὸ μόνον τῶν ἐλάττωμα εἶναι ὅτι πίνουν πολὺν ζῦθον, ὁ ὁποῖος ψυχραίνει τὸ αἷμα. Μόνον τὸ κρασί ἀξίζει, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου κατέπιε καὶ ἄλλο ποτήριον.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἀνεμος, ὁ πνέων ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς Μονμάρτης ἔφερεν ἐπὶ τῶν πτερύγων του τὸν ἦχον παλαιᾶς δημοτικῆς μελωδίας, προσαρμωθεῖσης εἰς τετράχορον. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπανελάμβανεν ὡς πιστὴ ἡχώ ὁ αὐλὸς γείτονος μουσικοῦ.

Ὁ γέρων Ἀλλοτινός, ὅστις εἶχε σιωπήσει εἰς τὸ πρῶτον ἀκουσμα τοῦ μελωδήματος ἐκεῖνου, ἀνεσκήρτησε καὶ ἠγέρθη ἀμέσως κατὰ τὴν ἐπανάληψιν του ὑπὸ τοῦ αὐλητοῦ, ἐπιβάλλων δι' ἐπιτακτικοῦ νεύματος εἰς τὸν Ὀκτάβιον σιωπὴν καὶ ἀκίνησιαν. Ἀλλ' ὁ αὐλὸς ἀντὶ τοῦ δημοτικοῦ ἔπαιζεν ἤδη ἀποσπάσματα νεωτέρων μελοδραμάτων.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο ν' ἀνεύρω αὐτὸν τὸν μουσικόν, εἶπεν ὁ γέρων Ἀλλοτινός, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ γεμίσῃ καὶ πάλιν τὰ ποτήρια, ὅταν ὁ ἰδιότροπος αὐλητὴς ἀφίσας κατὰ μέρος τὴν νέαν μουσικὴν ἐπανέλαβε τὸν δημοτικὸν σκοπὸν.

— Εὐγέ σου, καλέ μου μουσικέ! ἀνέκραξεν ὁ γέρων, ἀρχίζων νὰ χορεύῃ εἰς τὸ δωμάτιον. Τοῦτο σὲ φαίνεται παράξενον; εἶπεν ἔπειτα εἰς τὸν Ὀκτάβιον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἠξεύρῃς ὅτι τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτραγοῦδησα πολλάκις ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἐρωμένης μου, εἰς τὸν καιρὸν ὅπου αὐτὸ τὸ φόρεμα ἦτο καινούριον, καὶ τὸ βρακί ἐπίσης καὶ τὰ πόδια μου ἐπίσης. Αὐτὰ τὰ καλάμια, ἐπρόσθεσε, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὰς ἰσχνὰς του κνήμας, ἔκαμαν πολλὰ πηδήματα εἰς τὸν ἦχον αὐτῆς τῆς μουσικῆς. Τῶρα δὲν ἀξίζουσι πλέον τίποτε. Καὶ ὅμως πιστεύω ὅτι ἂν εὕρισκόμην μὲ τὴν Γιακουμίναν μου εἰς τὸν ἴσκιον τῆς γραίας καστανιάς καὶ ἔπαιζε τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ βισλί τοῦ Χοντροβλάση, ὀρθοῦ ἐπάνω εἰς τὴν βαρέλαν του, δὲν θὰ ἐχόρευα πολὺ ἄσχημα. Ἡ Γιακουμίνα ἦτο ἡ ὥραιότερα τοῦ χωρίου. Τὴν ἔλεγον τὸ κορίτσι μὲ τοὺς ἑκατὸν ἀραπητικούς. Ἀλλ' οἱ ἑκατὸν ἦσαν ὀλίγοι, διότι τὴν ἐρωτεύοντο ὅλοι ὅσοι τὴν ἔβλεπαν. Εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν ὑπῆρχεν ὀλόκληρος λόγος ἀπὸ χωριανούς μου, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν στρατιῶται ἐξ αἰτίας τῆς, καὶ εἰς τὸν λόγον ἐκείνον κατετάχθησ καὶ ἐγώ».

Νέον φύσημα ἀνέμου ἔφερε καὶ πάλιν τὸν ἦχον

τῆς ὀρχήστρας τοῦ δημοσίου χοροῦ, ὅπου ἐχόρευαν ἀκόμη τὸν τετράχορον ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ἀγροτικῆς μελωδίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπαναλάβει ὁ αὐλός.

Ὁ γέρον Ἀλλοτινὸς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ καταστείλῃ τὸν ἐκ τοῦ ἀκούσματος ἐκείνου ἐνθουσιασμόν.

— Ἀκόμη ἐν ποτήριον, εἶπεν ἀδειάζων τὴν φιάλην, καὶ ἐμπρός!

— Ἐμπρός ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Ὀκτάβιος, ἐνῶ ἐξεκρέμαζεν ὁ γείτων τὸν πῖλόν του.

— Εἰς τὸν χορόν. Αὐτὰ τὰ βιολιά, ὅπου ἔτυχε νὰ παίζουν αὐτὸν τὸν παλαιὸν σκοπὸν, ἐνῶ ἐνθουμούμουν τὰ περασμένα μου μὲ ἔκαμαν ἄνω κάτω. Μὲ φαίνεται πῶς μὲ κράζει ἡ Γιακουμίνα. Ἐμπρός, νέε μου, ἐμπρός!

Ὁ Ὀκτάβιος ἐφάνη διστάζων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπερίσχυεν ἡ περιέργεια. « Ἄς ἦναι, εἶπεν ».

— Ἄλλο ἓνα ποτήρι, εἶπεν ὁ γέρον ἐκπωματίζων τρίτην φιάλην, διὰ νὰ δυναμώσουν τὰ γόνατά μας, καὶ ἀφοῦ κατεπόθη καὶ αὕτη κατέθη μετὰ νεανικῆς ὀρυμῆς τὴν κλίμακα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου.

— Βλέπεις, εἶπεν εἰς αὐτόν, ὅταν εὐρέθησαν εἰς τὴν ὁδόν, ὅτι περιπατῶ ἀκόμη ἴσια καὶ χωρὶς ραβδί.

Μετὰ μισὴν ὥραν ἐπεσκέπτοντο οἱ δύο φίλοι τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον ὅλους τοὺς λαϊκοὺς χορούς τῶν προστείων. Παντοῦ ὅπου εἰσῆρχοντο, ἡ ἀρχαϊκὴ ἐνδυμασία τοῦ κ. Ἀλλοτινοῦ ἐπροκάλει ζωντὰς ἐπευφημίας, ἡ γηροῦς γέλωτας καὶ παντὸς εἶδους εὐφρολογίας. Ἄλλ' ὁ γέρον ὄχι μόνον δὲν ἐθύμω- νεν, ἀλλὰ καὶ εὕρισκεν ἀπαντήσεις τόσον ἐπικαίρους καὶ ἀστείας, ὥστε ὁ γέλως τῶν παρισταμένων ἐστρέ- φετο πάντοτε κατὰ τοῦ ἐπιχειρήσαντος νὰ τὸν σκώψῃ.

— Πολὺ μοῦ κακοφαίνεται, ἔλεγεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον, ὅτι δὲν ἀκούω πλέον τὸν παλαιὸν μου χαβῆν, διότι ἔχω ὄρεξιν νὰ χορεύσω.

— Πῶς θὰ ἐτολμάτε νὰ χορεύετε ἐμπρός εἰς τόσον κόσμον; ἠρώτησεν ὁ Ὀκτάβιος μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Καὶ διατί ὄχι; Ἐτόλμησα πολὺ μεγαλείτερα πράγματα εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ. Ὅταν ἔγεινα στρατιώτης ἐξ αἰτίας τῆς Γιακουμίνας, δὲν μ' ἐπερίσσευε βεβαίως ἡ ἀνδρεία. Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου εὐρέθην ἀντικρὺ τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Λομβαρδίας, τὸ θέαμα δὲν μοῦ ἤρесе διόλου, καὶ ἐσυλλογιζόμεν μὲ δακρυσιμένους ὀφθαλμοὺς τὰς καστανιάς τῆς πατρίδος μου καὶ τοὺς χορούς ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν. Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μοῦ ἐπρόσφεραν τὴν ἀφροσίν μου, θὰ τὴν ἐδεχόμεν μὲ μεγάλην χαρὰν. Ὅταν ἤκουσα τὴν πρώτην κανονίαν καὶ εὐθύς ἔπειτα φωνὰς πληρωμένων καὶ ἀκρωτηριασμένων, ἠσθάνθην κάποιαν στενοχωρίαν. Μετ' ὀλίγον ὁ συνταγματάρχης μας ἐφώνησεν — Ἐμπρός παιδιά! τῶρα ἤλθεν ἡ σειρά μας! Τὸ ἐμπρός ἐκεῖνο ἐσήμανεν νὰ προχωρήσω- μεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ κανόνια. Ὅλοι μου οἱ σύντροφοι ὤρμησαν ὡς νὰ ἔτρεχαν εἰς παναγύρι, ἀλλ' ὁ ἰδικός μου ἐνθουσιασμός ἦτο πολὺ μετριώ- τερος. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔτυχεν ἡ στρατιώ-

τικὴ μουσικὴ νὰ παίξῃ τὸν ἀγαπημένον μου σκο- πόν. . . **Τρὰ λερὶ λαρά, τρὰ λὰ ρά**, καὶ ἐγὼ ὁ τόσον ἡμερος καὶ εἰρηνικὸς ἔγεινα ἀμέσως ἄλλος ἄνθρω- πος, ἥρωας, λεοντάρι. Ἀπὸ τὴν οὐραν εὐρέθην εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς Ἰλῆς μου σπαθίζων Οὐσσάρους, βλασφημῶν ὡς Ἀράπης ἢ μουρμουρίζων τὸ **Τρὰ λερὶ λαρά**. Ἐκοπάνιζα τοὺς Αὐστριακοὺς καθὼς τ' ἀστάχια ὁ ἀλωνιστής, καὶ πάντοτε ἐμ- πρός. Εἰς τὸν δρόμον μου ἀπήντησα ἓνα χρυσοστό- λιστον σημαιοφόρον, ὅπου ἐκράτει σημαίαν μετα- ξωτήν. **Τρὰ λαρά!** τί ὠραῖο φουστάνι θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ φλάμπουρο γιὰ τὴν Γιακουμίναν! Χύνομαι ἐπά- νω του, **τρὰ λερὶ**, τὸν σπαθοκοπῶ, **Τρὰ Λαρά**, τοῦ ἀρπάζω τὴν σημαίαν καὶ πηγαίνω νὰ τὴν προσ- φέρω εἰς τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγκαλλιᾷζει ἐμπρός εἰς ὄλον τὸ σύνταγμα. . . καὶ ἡ γαλλικὴ δημοκρατία μοῦ χαρίζει μίαν τιμητικὴν σπάθην **Τρὰ λερὶ λαρά, τρὰ λὰ ρά**. Μερικὰ χρόνια ἔπειτα, εἰς τὰ 1812, ἔρχεται ὁ ὑπασπιστής τοῦ Μουράτ νὰ μᾶς παρακαλέσῃ μὲ πολὺ εὐμορφον τρόπον νὰ ἐμ- βῶμεν μέσα εἰς ἓνα ῥωσικὸν προμαχῶνα τῆς Μο- σκόβας. Ὁ συνταγματάρχης μας τὸν ἀντιχαιρετᾷ καὶ τοῦ λέγει: Ἀμέσως, Κύριε. — Ὅταν ἐφθάσα- μεν ἐμπρός εἰς τὸν τοῖχον ἐκεῖνον δὲν ἀπέμεναν ἀπὸ τὴν Ἰλῆν μου παρὰ μόνον σαράντα. Τὰ ῥωσικὰ κανόνια ἔκαμαν τὴν γῆν νὰ τρέμῃ ὡς ἂν ἐγίνετο σεισμός. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔτρεμα ὀλίγον καὶ ἐγὼ. Ἦλθε στιγμὴ, ὅπου ἐμείναμεν ὅλοι κάπως ἀναποράσιστοι καὶ ἐκυττάζαμεν τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο μετερίζι ὡς νὰ ἐλέγαμεν: δὲν φαίνεται πολὺ φρόνι- μον νὰ χωθῶμεν ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔτυχε μία μουσικὴ, ὄχι ἡ ἰδική μας, ἀλλ' ἄλλου συντάγ- ματος ἐκεῖ πλησίον, νὰ σημάνη τὸν σκοπὸν μου **Τρὰ λερὶ λαρά**. ὤρμησα τότε ἐμπρός καὶ μὲ ἡκολού- θησαν οἱ ἄλλοι. Ἐπηδήσαμεν καὶ οἱ σαράντα εἰς τὸν προμαχῶνα ταχεῖς καὶ φοβεροὶ ὡς ζωντανὰ σφαιραῖα. Κατόπιν μας εἰσῆλθεν ἄλλο σύνταγμα, ἔπειτα δεῦτερον καὶ τρίτον. Τοὺς Ῥώσους ἐκάμα- μεν ἀρβελιστόν, καὶ ἐκέδρισα τὸν σταυρὸν μὲ τὴν κόκκινη κορδέλλα. . . **Τρὰ λερὶ λαρά, τρὰ λὰ ρά**. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θέλεις νὰ φοβηθῶ νὰ χορεύσω εἰς δημόσιον χορόν;

Ἐνῶ ἀπέλεγε ταῦτα ὁ κ. Ἀλλοτινός, ἤρχισεν ἡ ὀρχήστρα νὰ παίξῃ τὸν τετράχορον τοῦ συρμού, ὅπου εὐρίσκετο ὁ εὐνοούμενός του σκοπός.

— Καίρὸς ἦτο! ἔκραζεν ὁ γέρον καὶ ἀποσπά- σας τὸν βραχίονά του ἀπὸ τὸν Ὀκτάβιον, τὸν μα- ταιῶς προσπαθοῦντα νὰ τὸν κρατήσῃ, ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ χορευτρίαν. Ὡς τοιαύτην ἐπροτίμησε νέαν δεκαοκτῶ ὡς εἰκοσιν ἐτῶν, σεμνῶς ἐνδυμένην μὲ ὄφρεμα ἀνοικτοῦ χρώματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν γαλανόφαιοι, τὸ κτένισμα ἀπλούστατον καὶ ἡ φυσιογνωμία γλυκυτάτη.

— Εἶναι χαριτωμένη, εἶπεν ὁ γέρον καὶ πλη- σιάσας αὐτήν, ἐλθοῦσαν ὡς φαίνεται εἰς τὸν χορὸν ἄνευ συντρόφου, ἀπεκάλυψε τὴν ἄσπρην κάραν του, ἐλύγισεν ὡς τόσον τὸ ἀνάστημά του καὶ ὑπέβαλε τὴν αἰτησίαν του συνοδευομένην δι' ἐγκωμιαστικῆς προαγορεύσεως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)